

Arrest

nr. 76 328 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van 13 oktober 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 februari 2005 dient verzoekster een eerste asielaanvraag in. Op 21 april 2005 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep hiertegen wordt door de Raad van State op 2 mei 2006 verworpen.

1.2. Op 28 september 2005 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 18 oktober 2005 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Op 25 oktober 2005 wordt verzoekster gerepatriëerd.

1.4. Op 4 maart 2009 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in. Op 27 maart 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag.

1.5. Op 13 augustus 2010 dient verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.6. Op 6 september 2010 wordt verzoekster in bezit gesteld van een E-kaart.

1.7. Op 13 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49/54/57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: K., S. {...}, Nationaliteit: Slovaakse Republiek , {...}

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 13/8/10 , en verkreeg de E-kaart op 6/9/10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 27/7/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene wordt uitgenodigd zijn/haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene is de uitnodigingsbrief nooit bij de gemeente komen betekenen.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene heden niet tewerkgesteld is en dus niet voldoet aan de voorwaarden als werknemer (art 40 §4 1°- wet 15.12.1980). Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij meer dan 27 dagen zou gewerkt hebben in een periode van 14 maanden (13/8/10 - heden).

Zij kan als werkzoekende evenmin beroep doen op de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42bis §2 van de wet van 15.12.1980. Ten eerste omdat zij sinds 21/10/2010 als werkzoekende wordt beschouwd. De zeer beperkte en recente tewerkstelling (van 42 uur) kan niet anders dan beschouwd te worden als marginale tewerkstelling, en is onvoldoende om haar tijdens deze zeer kortstondige marginale tewerkstelling het werknemersstatuut toe te kennen. Ten tweede omdat uit het dossier blijkt dat zij zelf haar tewerkstelling (op basis van een plukkaart) heeft stopgezet, en dus niet vrijwillig werkloos is geworden.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien, onafgebroken sinds 19/10/2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §4, 1° juncto artikel 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het tweede deel van de beslissing werd als volgt gemotiveerd: {...}. Verzoeker is van oordeel dat deze motivatie niet correct is. Verzoeker verwijst naar artikel 40 par. 4 1° Vw dat stelt: {...}. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 6 par. 1 en 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende de maatschappelijke integratie (hierna vernoemd als leefloonwet) stelt: {...}. Deze wet gaat verder en stelt in artikel 8 van de et van 26 mei 2002: {...}. Dus: Conform artikel 40 par. 4 1° heeft verzoeker recht op verblijf in BELGIË als ze kan aantonen dat ze een reële kans maakt om aangesteld te worden. Verzoeker heeft een reële kans op aangesteld te worden op grond van de wet van 26 mei 2002 betreffende de maatschappelijke integratie. Verzoeker heeft de leeftijd van 26 jaar nog niet bereikt. Zij is dus jonger dan 25jaar. De wet dd. 26 mei 2002 betreffende maatschappelijke integratie heeft een speciaal regime voor jongeren onder de 25 jaar. De wet van 26 mei 2002, die van openbare orde is en dit dus ook niet nageleefd te worden en dus in consideratie dient genomen te worden door de administratie, zijnde verwerende partij, stelt dat verzoeker pas recht heeft op maatschappelijke integratie door tewerkstelling (artikel 6 leefloonwet). Hoe deze tewerkstelling wordt geconcretiseerd, staat beschreven in artikel 8 dat stelt dat tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60... gezien de wet op maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002 van openbare orde is, zal (lees moet) het OCMW GENT verzoeker dienen tewerk te stellen met een arbeidsovereenkomst overeenkomstig artikel 60 organieke OCMW-wet. Het OCMW GENT heeft hierin geen enkele beleidsruimte. Zij dient de wet op maatschappelijke integratie in het bijzonder artikel 6 en 8 in hoofde van verzoeker toe te passen. Derhalve zal verzoeker binnen de kortst mogelijke termijn aan het werk gezet worden. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat verzoeker steun ontvangt van het OCMW GENT. De beslissing mist dan ook alle redelijkheid. Het OCMW GENT, dient immers de tijd te hebben om verzoeker te leiden naar tewerkstelling. Zoals hierboven gesteld is het OCMW verplicht om verzoeker tewerk te stellen gezien haar jonge leeftijd. Derhalve heeft verzoeker meer dan een reële kans om tewerkgesteld, lees aangesteld te worden, als werknemster. Zij kan dit bewijzen door te verwijzen naar de wet op de maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002 in het bijzonder artikel 6 en 8. Besluit: verzoeker voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw in haar eigen hoofde. Het is niet correct gezien artikel 40 par 4 1° eveneens stelt dat verzoeker enkel en alleen dient aan te tonen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Een administratie rechtshandeling van de administratie dient volledig en correct gemotiveerd te worden conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Een beslissing die in rechte of in feit onvoldoende gemotiveerd is, is behept met een substantiële vormvereiste die op straffe van nietigheid is voorgeschreven. Zoals hierboven gesteld is de beslissing behept met een substantiële vormvereiste die niet vervuld is, namelijk het correct en volledig motiveren. De dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten verzoeker te toetsen aan artikel 40 par. 4 1° - tweede zin. Zodoende dient de Raad op basis van artikel 39/2 par. 2 de beslissing te vernietigen wegens het ontbreken van een substantiële vormvereiste zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De beslissing dient aldus te worden vernietigd.”

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurs-handeling heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 40, § 4 en 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekster nagelaten heeft de uitnodigingsbrief om informatie te verstrekken aangaande haar situatie niet is gaan afhalen, dat uit de gegevensbank van de RSZ blijkt dat zij niet tewerkgesteld is, dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden van werkzoekende voldoet en dat zij evenmin een beroep kan doen op de uitzonderingsgrond als werkzoekende. Voorts blijkt dat verzoekster een beroep doet op het OCMW, wat niet in overeenstemming te brengen is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing omdat zij volgens haar conform artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet in het Rijk mag verblijven indien zij een reële kans maakt om werk te vinden. In wezen voert verzoekster aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de door verzoekster geschonden geachte artikelen.

2.3. De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijfsrecht van verzoekster op basis van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie (...) indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoekster had een aanvraag als werknemer (artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) ingediend en op deze basis was haar het verblijf toegestaan. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster heden geen werknemer meer is en dat zij sinds 21 oktober 2010 als werkzoekende wordt beschouwd. Dit gegeven steunt op stukken van het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt er eveneens op gewezen dat verzoekster een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, aangezien zij al maanden een leefloon ontvangt. Ook dit gegeven steunt op de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster sinds 19 oktober 2010 leefloon ontving.

In de bestreden beslissing werd bijgevolg op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat, indien zij kans maakt om werk te vinden, conform artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet in België mag verblijven. Verzoekster stelt vast dat nergens uit blijkt dat zij in de toekomst geen kans zou hebben om werk te vinden. Ze verwijst tevens naar de bepalingen uit de leefloonwet waaruit volgens haar blijkt dat het OCMW Gent er alles aan dient te doen om haar een arbeidsovereenkomst aan te bieden zodat zij wel degelijk een reële kans maakt om tewerkgesteld te worden.

Uiteraard komt het aan verzoekster toe om aan te tonen dat zij zich nog in de voorwaarden bevindt om te kunnen blijven genieten van een verblijfsrecht. Verwerende partij draagt deze bewijslast niet.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven als werknemer voor zover zij kan aantonen dat zij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster sinds de beëindiging van haar tewerkstelling op 19 oktober 2010, buiten een korte tewerkstelling van zeven dagen, nog tewerkgesteld is geweest en verzoekster betwist dit ook niet. Verzoekster heeft nagelaten inlichtingen te verstrekken aangaande haar situatie zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde op basis van de door hem ingewonnen inlichtingen besluit dat verzoekster niet als werknemer kan worden beschouwd, dat zij evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

In zoverre verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 augustus 2010 een verklaring van inschrijving als werknemer heeft gevraagd. Op 6 september 2010 krijgt verzoekster een E-kaart. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sindsdien 27 dagen heeft gewerkt (Dimonaresultaat onderzoek werkgeversattest EU, datum opzoeking 13 oktober 2011). Sinds 19 oktober 2010 blijkt tevens dat verzoekster onafgebroken OCMW-steun geniet om in haar levensonderhoud te voorzien. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van deze stukken terecht geoordeeld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en wordt er dus derhalve terecht een einde gesteld aan haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoekster naar de bepalingen van de leefloonwet, naast de vaststelling dat dergelijke bepalingen de toepassing van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet niet uitsluiten en dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, deze bepalingen geenszins impliceren dat hieruit onomstotelijk vaststaat dat zij een reële kans heeft om tewerkgesteld te worden, dient sowieso vastgesteld dat verzoekster hiernaar niet dienstig kan verwijzen nu deze bepalingen betrekking hebben op meerderjarige personen "*jonger dan 25 jaar*" en verzoekster op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing ruim 25 jaar was.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking hoger blijkt dat verzoekster geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER